

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1862-07-14)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1862-07-14)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 119. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010123.pdf> (tilgået 30. juni 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Marienbad, d. 14. Juli 1862.

I Dag skinner Solen for første Gang i lang Tid og det giver Lyst til at skrive lidt om et og andet. Jeg har forudseet, at da mit første Brev, paa Grund af Omstændighederne, kom sildigere til Kjøbenhavn, end De havde ventet, maatte Følgen blive, at jeg ogsaa maatte vente nogle Dage forgjæves paa Brev fra Dem med Underretning om, at De havde modtaget mine to Breve her fra Marienbad. Det sidste til T. er jeg forberedt paa, at De forkaster som altfor uklogt, men undertiden har man en Trang til at kaste Kløgten overbord. Jeg havde en stor Lyst i Brevet til ham ret at udbrede mig om Dem og alt, hvad Deres Bistand havde været mig, men saa tænkte jeg, det er vel ikke værd at irritere Fjenden altfor meget, og heller ikke vidste jeg, om det vilde behage Dem at omtales saaledes, som Tilfældet da var blevet. Kan De erindre, at jeg om Aftenen i Haven sagde til Dem, at T. var istand til at være os imod? De svarede lidt bebreidende: „Troer De ham saa slet!“ Jeg har saa ofte maattet høre, at jeg er streng i min Dom over Menneskene, men hvem er det, der har gjort mig streng? Menneskene selv. T. har mange gode Egenskaber, der ere adskillige gode smaa Lukafer i hans Hjerter, og ikke sjældent lader han disse være eneraadige, men kommer hans Hovmod og især hans Forfængelighed til Boret, da hjælper ingen „kjære Moder“! Da raader disse Magter, og han er istand til endogsaa at gjøre noget Slet for at tilfredsstille dem. Jeg har i tidligere Aar mod-s. 120 taget Tjenester af T., fordi det ligesom laae ham paa Hjerter at yde mig dem, men vist er det, at han er Een af dem, der har lært mig, at man skal være varsom med at modtage Tjenester af Folk; de selv huske dem kun altfor godt og kræve en evig Skat til Erstatning for, hvad de have ydet. De fleste Mennesker takke kun, idet de modtage; kun faae takke, fordi de faae Lov at give. Planen med Klosteret anseer jeg som opgivet. Det har vist forundret Mange, at det viser sig, at T. er mig imod, thi de vide ikke, i hvor høi Grad jeg har saaret hans Forfængelighed ved ikke at stille mig under hans Værge efter Heibergs Død; takket være Dem, behøvede jeg det ikke ...

Senere paa Dagen.

I Eftermiddag havde jeg den Glæde at modtage Deres Brev Nr. 3. At De vil tale med Hall, kan jeg naturligviis intet have imod, men tro mig, det hjælper ikke. Spørger Hall, hvorfor jeg ikke har henvendt mig til T., da er Svaret: jeg har talt med ham. Første Gang var det, at han svarede: „Det gaaer ikke an.“ Anden Gang begyndte T. at tale til mig først herom og sagde: „Jeg tænker meget paa Deres Sag med Børnene,“ hvorpaa jeg svarede: „Det er smukt af Dem.“ Forresten kan De jo bruge den samme Undskyldning, som jeg har skrevet i Brevet til T., at Adoptionen kom saa sildig. Men som sagt det nytter ikke. Ifald Kongen var min særdeles Ven og kunde faae det Syn paa Sagen, at T. ikke brød sig om, hvem han gav Bangsrettighed, da lod der sig vel ad denne Vei udrette noget, men nu er Kongen ikke min Ven; ergo er ogsaa denne Vei spærret. Sagen er, at jeg virkelig ikke har vidst, at T. var Enehersker over Vemmetofte Kloster; jeg hørte om en Direction, men at denne bestod i T. alene, var jeg, som vel Alle, uvidende om. Hans Kulde imod mig i den senere Tid var ikke indbydende til at henvende en Bøn til ham. Tag Dem, som sagt, ikke den hele Sag saa nær og tro ikke, at den har voldet mig saa stor Smerte. T. og jeg er for denne Gang færdige med hinanden; har jeg gjort mig skyldig i en Tilsidesættelse mod ham, saa har han jo taget sin Hævn, og dermed er vor Begning sluttet. Jeg vil hellere ved denne Leilighed være i mit Sted end i hans. Plag s. 121 Dem ikke mere med denne Sag, min kjære Ven, det beder jeg Dem ret om. Min Moder havde imellem sine mange Ordsprog ogsaa dette: „Gud veed, hvad det er godt for,“ og det vil jeg holde mig til, gjør De ligesaa.

Det glæder mig, at Andræ har havt Glæde af sine Sønner.¹ Stakkels Andræ! Han er jo virkelig som en Høne, der har udruget Andæg, han staaer paa Strandbredden og klukker efter sine Unger, fordi de vil svømme. Det nytter ham ikke, naar Vingerne ere fuldvoxne flyve de bort.

Det er jo rart, at der er Udsigt til at faae flere af Heibergs Breve. Boiesens Bog glæder jeg mig til at læse, der er altid noget originalt i, hvad han kommer med.² Jeg holder meget af ham for hans Trofasthed mod Heiberg. ...